

I Seklers längd och under stora skiften,
 De två GUSTAFVER bött i griften,
 När Svenska Folket bröt de band,
 Som häftat kring dess fosterland.
 Då flög en tanke, Mimers like,
 Utöfver Svithiods hela rike:
 Att leda genom dal och lund
 Ett långt, ett lugnt, ett eget Sund.
 Från Wenerns brant till Roxens slätter,
 Ett enda läger sträckes ut;
 Och krigarn gör ett lyckligt slut
 På Nordens sista tvist, — naturens oförrätter.
 För sådan krigsplan, stor och djerf,
 Hvad rustningar, hvad drift, på fält, i skog och hytta!
 Hvem är den medborgsman, som icke ger sin skärf,
 Att till sin åkers rand en segelled förflytta,
 Dit handeln bringar lön åt idoghetens värf?

 Så skapelsen af nya floder
 Ger väg åt skeppens fria roder.
 Ur Vesterns haf, ur Österns sjö,
 Emellan Skandiens dubbel-ö,
 De mötas vid Carlsgraf, på lugn och tryggad bölja.
 Så CARL DEN TRETTONDES och Svenske Mäns beslut,
 Som af CARL JOHANS kraft till målet fördes ut,
 Skall till odödlighet med Carla-namnet följa.

SÅNG.

Förgäfves styrkans åska rullar
 Med bördighet kring våra berg,
 Så länge Skandiens flit förtullar
 Till andras vinning kraft och merg.
 Nej, frigjord hvifte hafvens flagga!
 Lik svan, som våra sjöar vagga,
 Här söderns ättling söke värn,
 Och nordisk frihet, nordiskt jern.

 En viking-stam med christna dygder
 Är Svenska folket. Ingens slaf,
 Ej engång Nordans i dess bygder,
 Det längtar till sitt fria haf.
 Stig ned med tämda vattenfallen.
 Dröj på din klippa som korallen,
 Att vågen, af sin rikdom full,
 Må föra till dig söderns gull.

 Men kommer viking ifrån vester,
 Men landar viking östanfrån;
 Då — mottag de obudne gäster,
 Som fordom, — värdigt nordens son!
 Då svärd och kulor icke spara!
 Lär hur ett folk kan sig försvara,
 Som har sin frihet fått i arf
 Från tidehvarf till tidehvarf.